

Caroline van den Kommer: 'Hoezo Down?' Pubers met Down over hun leven. Uitgeverij Unieboek/Het Spectrum, Houten 2011. ISBN 9789049108236 (Syndroom van Down/PO/1)

Zie ook: <http://www.unieboekspectrum.nl/> en <http://www.hoezodown.nl>
<http://www.deupsidevandown.nl/>

Soort boek/Ziekte stijl: Dit boek is te lezen als een vervolg op het fotoboek *De upside van down*. In dit boek staan portretten van pubers met het syndroom van Down. Zij zijn door Caroline van den Kommer geïnterviewd over hun leven. Bij de portretten staan interviews en/of geschreven stukken van familieleden. Ook zijn in het boek themapagina's opgenomen met vragen en opdrachten. Het boek is prachtig vormgegeven met grote foto's van de geportretteerde personen en onder andere schilderijen die zij hebben gemaakt. Een ontroerend en informatief boek.

Over de schrijver: Caroline van den Kommer studeerde Algemene Sociale Wetenschappen en koos voor de richting communicatie en gedrag. Ze werkte als communicatieadviseur en paramedicus in de gezondheidszorg. Sinds 1996 begeleidt zij mensen die vastlopen in hun werk of privéleven. In 2009 rondde zij de HBO opleiding stresscounseling af. Ook schreef zij verschillende studieboeken voor het MBO op het gebied van intermenselijke communicatie. Zij schreef eerder *De kracht van de aanpassing* (Zie ook deze website). Meer informatie: <http://www.carolinevandenkommer.nl/> en cvandenkommer@casema.nl

Korte beschrijving: Tien jongeren met Down vertellen in dit boek over hun leven. Ontroerend, open en direct antwoorden zij op de vragen van Caroline van den Kommer die ook beschrijft in wat voor sfeer het interview werd afgenomen. Alle jongeren vertellen over de thema's: het gezin waarin ze opgroei(d)en, of ze naar een reguliere school zijn gegaan of niet en hoe dat was, over vriendschap, liefde en gepest worden, over hun hobby's en hoe ze hun vrije tijd door brengen, of ze werken, een stage lopen of op een andere manier bezig zijn, of ze thuis wonen, zelfstandig wonen of dat willen gaan doen en hoe. Ze lichten toe hoe hun wereld eruit ziet (hoezo Down?), laten zien waar die anders is en hoe zij dat beleven. Ook de ouders, broers en zusjes van de jongeren komen aan het woord. Zij vertellen onder andere over hoe belangrijk hun zoon/ dochter, broer/ zus voor hen is, hoe het was toen hij/zij geboren werd, wat ze gezamenlijk doen en hoe het nu gaat. Het boek gaat over houden van, is ontroerend en warm van toon en taboe doorbrekend. Dat komt ook door de sfeer die de schrijfster weet neer te zetten en de indrukken en details die ze beschrijft. Lezen dus.

Wat viel op: Dit is een heel mooi ontroerend boek waarin mensen met het syndroom van Down zelf aan het woord komen over hun leven. Het is de schrijfster/interviewster gelukt om een portret neer te zetten dat blijft hangen en hen te interviewen met oog voor de persoon. Ze beschrijft hoe ze binnenkomt en geeft daarbij een eerste indruk en beschrijving van de puber die geïnterviewd wordt. Ze licht toe hoe de persoon voor haar op haar overkomt en hoe de sfeer gedurende de interviews was. Daarnaast heeft ze vragen en antwoorden van de persoon opgenomen op de diverse thema's die in elk verhaal terugkomen. Daarbij laat ze het aan de persoon over om al dan niet op de vraag in te gaan. De pagina's van familieleden en ouders en de mooie foto's maken het beeld compleet. Een eerlijk, oprecht boek in taal die goed leesbaar is. Ontroerend detail dat me altijd bij zal blijven is bijvoorbeeld dat alle jongens en meisjes met het Downsyndroom geobsedeerd zijn door de dictafoon die Caroline van den Kommer gebruikte, en hoe ze daar mee om ging.

Citaten: (Nina)Pag. 12-21: 'Als ik mijn dictafoontje op tafel leg, denkt Nina dat het om een cameraatje gaat. Ze houdt het voor haar gezicht. Ik leg uit dat het onze stemmen opneemt. Dat wil ze dan graag even testen. Ik weet dan nog niet dat de

andere negen jongens en meiden net zo geobsedeerd zijn door dat dictafoontje. Tijdens het interview denkt ze steeds diep na. Ik moet me inhouden haar niet tussentijds te knuffelen. Af en toe pakt ze mijn hand, of kijkt heel lief naar haar moeder en glimlacht ze. Dat is Nina.

(...)

Zou jij later graag kinderen willen krijgen?

Nou, het is zo dat dat gevaarlijk is. Ik heb gelezen dat dat niet goed is. Dat mensen met Down als ze zelf kinderen krijgen, dat ze hun baby vergeten of zo. Dat je ze niet goed kan verzorgen. Dat vind ik best erg, want ik hou heel veel van kinderen en kleine baby's. Ik vind er niks aan dat dat niet kan. Ik wil graag in een kinderdagverblijf werken. Dan kan ik toch voor iemand zorgen. Lief zijn voor anderen. Dat soort dingen.'

(...)

Schrijven vind je leuk?

Ja. Schrijven is fijn. Ik heb een hele stapel op mijn bureau. Maar zelf verhalen schrijven vind ik lastig. Dan heb ik geen woorden genoeg.'

(Lize) Pag. 70-82: 'Lize is 23 en woont zelfstandig in een kleine nieuwbouwwijk in een dorp vlak bij Utrecht. (...) Lize is een rustige, slimme vrouw en ze vertelt stellig en in flinke volzinnen het verhaal van haar leven met dowsyndroom.'

Ben je verliefd?

Ja op Tobi.

(...)

Wat is er zo leuk aan Tobi?

Hij is lief voor iedereen. En lief voor huisdieren. En dat maakt hem uniek. Soms is hij een beetje gemakzuchtig. Hij laat zijn moeder zijn bril schoonmaken. Dat vind ik niet goed. Maar het verandert al best.

Ouders van Lize

'Als we na haar geboorte in de toekomst hadden kunnen kijken hadden we geen problemen gezien, maar hadden we feestgevierd!' (...)

Mijn pleegzoon bleek verbaasd. Hij zei: 'Jullie hebben het over problemen, ik snap dat niet. Ik heb het mooiste en liefstezusje erbij gekregen. Volgens mij is het een grotemensenprobleem.'

Die woorden ben ik nooit vergeten.'

(Lars) Pag.120-129: 'Vertel eens over je broer Bart?

Ja, hij woont ook hier. Hij had twee feestjes en ligt nog in bed.

(...)

Met hoeveel zitten jullie in de klas dan?

Ehm... met zes.

(...)

Hoe lang duurt de opleiding daar?

Drie jaar. Ik doe de horeca. Dat vind ik leuk natuurlijk. 1 april ga ik in de keuken werken. Nu doe ik het restaurant.

(...)

Heb je weleens ruzie met Bart?

Nee, natuurlijk niet. Dat vind ik niks.

Soms zijn pubers een beetje boos op hun ouders. Heb jij dat ook?

Nee, natuurlijk niet. Ik ben gewoon blij. Gezellig. Dat doet Bart alleen.'

Recensies/Extra: Zie <http://www.hoezodown.nl>